

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci rozhodl samosoudcem Mgr. Zdeňkem Macháčkem ve věci

žalobkyně: X, narozená dne X
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika
bytem X
zastoupena advokátem Mgr. Jiřím Douskem
sídlem 8. března 21/13, Liberec

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4

za účasti: I) X, narozený dne X
bytem X
II) X, narozený dne X
bytem X
zastoupený zákonným zástupcem X
III) X, narozená dne X
bytem X
zastoupena zákonným zástupcem X

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 4. 2025, č. j. MV-38449-4/SO-2025

takto:

I. Žaloba se zamítá.

- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
 I.
 III. Osobám zúčastněným na řízení se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

- Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobkyně domáhala zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobkyně a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 30. 1. 2025, č. j. OAM-3037-18/DP-2024. Tímto prvostupňovým rozhodnutím byla dle § 44a odst. 4 ve spojení s § 46a odst. 2 písm. d) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zamítnuta žádost žalobkyně o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny, neboť žalobkyně přestala splňovat podmínku prokazovanou podle § 42b odst. 1 písm. d) téhož zákona.
- Z předloženého spisového materiálu soud zjistil, že dne 31. 1. 2024 podala žalobkyně žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny na území s připojenými přílohami. Protože správní orgán I. stupně dospěl k závěru, že předloženými dokumenty není prokázáno, že úhrnný měsíční příjem rodiny po sloučení dosahuje výše nezbytné dle § 42b odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, výzvou ze dne 2. 8. 2024 žalobkyni vyzval k doložení dostatečného příjmu. Na to žalobkyně do spisu doplnila doklad o výši manželem zaplacených záloh na pojistné na důchodové pojištění za rok 2023, doklad o výši zaplaceného pojistného na veřejné zdravotní pojištění a doklady o zálohách na plyn a elektřinu. Po výzvě k seznámení s podklady pro vydání rozhodnutí ze dne 15. 10. 2024 byly do spisu založeny další podklady týkající se příjmu manžela žalobkyně, následně vydal správní orgán I. stupně shora označené rozhodnutí.
- V prvostupňovém rozhodnutí správní orgán vysvětlil, v čem spočívá zákonný požadavek na úhrnný měsíční příjem rodiny dle § 42b odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců. Konstatoval, že žalobkyně tvoří rodinu spolu s manželem a dvěma nezletilými dětmi. Součet životních minim členů této rodiny činí 14 040 Kč. K této částce je třeba přičíst náklady na bydlení. Protože žalobkyně neprokázala výši skutečných nákladů na bydlení, vyšel správní orgán I. stupně z nejvyšší částky normativních nákladů na bydlení pro 4 osoby, která pro rok 2024 činí 23 195 Kč. Žalobkyně tedy byla povinna doložit, že úhrnný měsíční příjem rodiny činí alespoň součet uvedených částek, tedy 37 235 Kč. Z doloženého platebního výměru manžela žalobkyně na daň z příjmů fyzických osob za rok 2023 ve spojení s po výzvě poskytnutými doklady o platbách pojistného na sociální zabezpečení a na veřejné zdravotní pojištění byl zjištěn čistý měsíční příjem manžela ve výši 24 930 Kč. Jiný příjem rodiny doložen nebyl. Protože prokázaný příjem nedosahuje požadované výše, byl naplněn důvod pro neprodloužení pobytového oprávnění žalobkyně. Správní orgán I. stupně konstatoval, že jeho rozhodnutí zasáhne do života žalobkyně a její rodiny, nikoli však nepřiměřeně.
- K odvolání žalobkyně přezkoumal prvostupňové rozhodnutí žalovaný. Ten v napadeném rozhodnutí setrval na argumentaci správního orgánu I. stupně, zopakoval provedené výpočty a dospěl ke shodným závěrům jako správní orgán I. stupně. Postup správního orgánu I. stupně, který neakceptoval některé podklady (faktury) jako doklady o příjmu manžela žalobkyně, nebyl formalistický. O možnostech doložení příjmu byla žalobkyně řádně poučena. Žalovaný se rovněž věnoval otázce přiměřenosti rozhodnutí, ztotožnil se

však se správním orgánem I. stupně v závěru, že dopady nepřiměřené nejsou. Vyzdvihl přitom smysl právní úpravy dokládání úhrnného příjmu i to, že cizinci nemají automaticky právo na pobyt v ČR.

5. Žalobkyně v podané žalobě namítla, že žalovaný nedodržel zásadu předvídatelnosti správního rozhodnutí. Dle správní judikatury může žalobkyně legitimně očekávat rozhodování shodných případů bez nedůvodných rozdílů. Žalobkyně přitom odkázala na dřívější rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 8. 2024, č. j. MV-96248-4/SO-2024, kterým žalovaný ve skutkově téměř totožném případě vyhověl odvolání účastníka. Odvolání žalobkyně však bylo v rozporu se zásadou legitimního očekávání a principem právní jistoty zamítnuto. Správní orgány dále pochybily, když vadně vymezily okruh účastníků řízení. Jako účastník byl opomenut manžel žalobkyně, který je osobou, jež může být rozhodnutím přímo dotčena ve svých právech nebo povinnostech ve smyslu § 27 odst. 2 zákona č. 500/2004, správního řádu. Žalobkyně k tomu odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2024, č. j. 8 Azs 86/2023-80. Napadené rozhodnutí není ani řádně odůvodněno. Žalovaný např. na str. 6 napadeného rozhodnutí cituje čl. 3 Úmluvy o právech dítěte, aniž by k této citaci uvedl jakoukoliv konkrétní právní úvahu.
6. Žalobkyně dále namítla, že nebyla respektována zásada materiální pravdy. Správní orgán I. stupně neakceptoval její v kopii doložené podklady, přestože zákon jí neukládal doložit listiny v jejich originálním vyhotovení. Pokud kopie podkladů nebyly pro správní orgán I. stupně dostatečné, měl žalobkyni poučit a případně ji opětovně vyzvat k odstranění vad podané žádosti. Poučení ze strany správního orgánu nebylo dostatečné. V neposlední řadě správní orgány nesprávně a nedostatečně posoudily přiměřenost dopadů a možné důsledky rozhodnutí pro soukromý a rodinný život žalobkyně včetně jejích nezletilých dětí. Dceři žalobkyně je 6 let a synovi žalobkyně 11 let. Potřebují blízkost a péči matky. Vycestování žalobkyně by ovlivnilo fungování celé rodiny, manžel žalobkyně je živitelem rodiny a žalobkyně pečuje o domácnost a děti. Videohovory nemohou nahradit osobní kontakt mezi matkou a dítětem. Důležitost rodiny je zakotvena i v mezinárodních úmluvách. Návštěvy v zemi původu její rodinou jsou vyloučené z důvodu, že manžel žalobkyně na území ČR podniká, a samotné nezletilé děti za žalobkyní přicestovat nemohou. Dle žalobkyně tak bylo napadeným rozhodnutím porušeno ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců.
7. V písemném vyjádření k žalobě žalovaný odkázal na spisový materiál a napadené rozhodnutí a navrhl, aby soud podanou žalobu zamítl. V žalobkyní zmíněném rozhodnutí ze dne 12. 8. 2024, č. j. MV-96248-4/SO-2024, bylo přihlédnuto k tomu, že v rámci odvolacího řízení byly předloženy doklady o příjmu rodiny. Ve věci žalobkyně tomu tak nebylo. Manžel žalobkyně nemohl být považován za účastníka správního řízení, neboť povolení k pobytu opravňuje pouze osobu, které je vydáno. Tato žalobní námitka není blíže rozvedena, zmíněný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2024, č. j. 8 Azs 86/2023-80, se týkal uplatnění práva osoby zúčastněné na řízení podle soudního řádu správního. Jeho závěry se nevztahují na žalovaným řešenou věc.
8. Napadené rozhodnutí a řízení jeho vydání předcházející soud přezkoumal v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a v mezích uplatněných žalobních bodů dle § 75 odst. 2 s. ř. s. s tím, že přitom vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s.

9. K projednání věci nařídil soud jednání. Při něm účastníci setrvali na svých dosavadních stanoviscích. Žalobkyní označené rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 8. 2024, č. j. MV-96248-4/SO-2024, soud jako důkaz neprováděl, neboť jeho existenci a obsah mohl za souhlasu účastníků řízení označit za nesporné skutečnosti. Ani aktuální nájemní smlouvu a daňové přiznání manžela žalobkyně za rok 2024 soud jako důkaz neprováděl, neboť měl za to, že toho není pro vypořádání uplatněných žalobních bodů zapotřebí. Prokazování úhrnného měsíčního příjmu rodiny mělo nadto své místo ve správním řízení, kde správní orgány nemohly rozhodovat na základě jim neznámých a nedoložených podkladů.
10. Podle § 44a odst. 4 věta čtvrtá zákona o pobytu cizinců nelze platnost povolení k dlouhodobému pobytu vydaného za účelem společného soužití rodiny prodloužit, je-li důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti tohoto povolení (§ 46a). Podle § 46a odst. 2 písm. d) téhož zákona, ministerstvo dále zruší platnost povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny, jestliže cizinec přestal splňovat podmínky prokazované podle § 42b odst. 1 písm. c) nebo d), za podmínky, že důsledky tohoto rozhodnutí budou přiměřené důvodu pro zrušení platnosti. Při posuzování přiměřenosti ministerstvo přihlíží zejména k dopadům tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince.
11. Podle § 42b odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném do 30. 9. 2025, k žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny je cizinec povinen předložit doklad prokazující, že úhrnný měsíční příjem rodiny po sloučení nebude nižší než součet 1. částek životních minim členů rodiny a 2. nejvyšší částky normativních nákladů na bydlení stanovených pro účely příspěvku na bydlení zvláštním právním předpisem nebo částky, kterou cizinec prokáže jako částku skutečných odůvodněných nákladů vynakládaných na bydlení rodiny.
12. První žalobní námitka, spočívající v nedodržení zásady předvídatelnosti správního rozhodnutí, není důvodná. Po seznámení s žalobou odkazovaným rozhodnutím žalovaného ze dne 12. 8. 2024, č. j. MV-96248-4/SO-2024, soud konstatuje, že důvodem tehdejšího zrušení prvostupňového rozhodnutí ze strany žalovaného bylo to, že v odvolacím řízení byly předloženy nové podklady. Žalovaný tehdy vyzdvihl zásadu jednotnosti správního řízení, nově předložené poklady akceptoval, nicméně uvedl, že jejich posouzení přesahuje rámec odvolacího řízení, proto věc vrátil správnímu orgánu I. stupně. Na tomto základě si nemůže žalobkyně, která v odvolacím řízení nepředložila žádné relevantní podklady, nárokovat vydání zrušujícího odvolacího rozhodnutí v její věci. Nadto žalobkyně poukázala na jediné rozhodnutí žalovaného. Je sice pravdou, že při rozhodování skutkově shodných či obdobných případů nemají vznikat nedůvodné rozdíly, avšak jak uvedl rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 21. 7. 2009, č. j. 6 Ads 88/2006-132, *„správní praxe zakládající legitimní očekávání je ustálená, jednotná a dlouhodobá činnost (příp. i nečinnost) orgánů veřejné správy, která opakovaně potvrzuje určitý výklad a použití právních předpisů.“* Význam jediné rozhodnutí tedy nelze ve vztahu k pozdější rozhodovací činnosti žalovaného přeceňovat.
13. Pokud jde o námitku opomenutí manžela žalobkyně, jakožto účastníka řízení před správními orgány, nelze jí přisvědčit. Podle ustanovení § 168 odst. 6 věta první zákona o pobytu cizinců je v řízení o žádosti podle tohoto zákona účastníkem řízení pouze žadatel. Žalobkyní odkazovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2024, č. j. 8 Azs 86/2023-80, se týkal vymezení okruhu osob zúčastněných na soudním řízení správním, tedy

odlišného institutu využívaného v odlišném – soudním, nikoli správním, řízení, jehož zákonná definice v § 34 odst. 1 s. ř. s. umožňuje zahrnout pod tento pojem mnohdy i poměrně široký okruh osob. Zmíněné ustanovení zákona o pobytu cizinců však vymezuje účastenství ve správním řízení dle tohoto zákona samostatně a jednoznačně. Nejvyšší správní soud ve zmíněném rozsudku ostatně sám uvedl, že identifikace osob zúčastněných na soudním řízení správním není navázána na to, zda daná osoba byla či nebyla účastníkem předchozího správního řízení. Již to naznačuje, že okruh účastníků správního řízení a okruh osob zúčastněných na soudním řízení správním nemusí být totožný. Nadto by bylo na samotném opomenutém účastníku správního řízení, aby se případnému opomenutí jeho osoby a poškození jeho práv bránil. Žalobkyně není povolána k tomu, aby v soudním řízení správním hájila práva jiné osoby, byť jde o jejího manžela, jenž s ní sdílí stejný zájem. Tento zájem však měla žalobkyně možnost hájit v plné šíři ze své pozice účastnice správního řízení.

14. Další část žaloby hovoří o formalistickém postupu správního orgánu I. stupně, který neakceptoval doklady o zálohách na plyn a elektřinu v prosté kopii. Předně soud uvádí, že žalobkyni nic nebránilo vznést tuto námitku přinejmenším v odvolacím řízení, což neučinila. Odvolací námitka formalistického postupu při zjišťování skutkového stavu se soustředila na předložené účetní doklady, o nichž naopak žaloba mlčí. O tom, že žalobkyně považuje za problematické neakceptování některých podkladů z důvodu, že šlo o prosté kopie, se odvolání vůbec nezmiňuje. Z tohoto důvodu se předmětnou otázkou nezabývá ani žalobou napadené rozhodnutí, neboť žalovaný nemohl vědět, že by se měl věnovat problematice předkládání listin v prosté kopii či v originále. Z tohoto pohledu není napadené rozhodnutí nezákonné, neboť se náležitě věnovalo vypořádání skutečně uplatněné (nikoli domýšlené) odvolací argumentace. Soudní řízení pak není prostým pokračováním řízení správního.
15. Nadto se žalobkyně mylí, pokud se domnívá, že povinnost předložit originální dokumenty nemá oporu v zákoně či že ji měl správní orgán I. stupně po předložení prostých kopií dokumentů (předpisů záloh na elektřinu a plyn) vyzvat k doložení originálů. Podle § 44a odst. 3 zákona o pobytu cizinců se žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu podává ministerstvu na úředním tiskopisu, na kterém se podává žádost o vydání tohoto povolení. Na prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu se § 35 odst. 2 a 3, § 36, § 46 odst. 7 a § 55 vztahují obdobně. Podle § 55 odst. 2 a 3 téhož zákona, cestovní doklad je cizinec povinen předložit v jeho originální listinné podobě a matriční doklad v jeho originální listinné nebo elektronické podobě. Ostatní náležitosti žádosti o udělení dlouhodobého víza je cizinec povinen předložit alespoň v podobě, která má stejné účinky jako jejich originál. Za účelem ověření pravosti předkládaného dokladu je cizinec na výzvu správního orgánu povinen předložit jeho originál. Podle § 55 odst. 4 věta první téhož zákona, není-li splněna povinnost podle odstavců 1 až 3 ani na výzvu správního orgánu, k předloženému dokladu správní orgán nepřihlíží.
16. Protože mezi přílohami podané žádosti o prodloužení pobytového oprávnění nebyly předpisy záloh na elektřinu a plyn, byla žalobkyně k jejich předložení vyzvána výzvou ze dne 2. 8. 2024. V této výzvě bylo výslovně uvedeno, že požadované doklady musí být doloženy v originále, případně úředně ověřené kopii. To přesně koresponduje výše citovanému ustanovení, které pro ostatní náležitosti žádosti vyžaduje originální listiny, či listiny na úrovni originálu. Výzva správního orgánu I. stupně pak dokonce obsahovala výslovné upozornění, že na dokladech o výši zálohy na energie musí být razítko a podpis

dodavatele. Žalobkyně tedy byla předmětnou výzvou jasně poučena o tom, co má předložit a v jaké formě. Tento požadavek měl oporu v zákoně, a po předložení prostých kopií dokladů jej nebylo nutno opakovat další výzvou na stejné téma. Zákon o pobytu cizinců je nepochybně speciální právní úpravou oproti zákonu č. 500/2004 Sb., správní řád. V řešeném směru jde zákon o pobytu cizinců skutečně cestou příklonu k poněkud větší míře formalismu, což je legitimní přístup. Uplatněná námitka proto není důvodná.

17. Námitku nepřezkoumatelnosti v podobě nedostatku odůvodnění napadeného rozhodnutí žalobkyně konkrétně spojila pouze s tím, že žalovaný citoval čl. 3 Úmluvy o právech dítěte, aniž by k tomu uvedl jakoukoli právní úvahu. Na to pak navazuje námitka nesprávného a nedostatečného posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně. Soud předně konstatuje, že správní orgány se otázkou přiměřenosti rozhodnutí neopomněly zabývat. Učinil tak již správní orgán I. stupně, žalovaný pak s jeho posouzením souhlasil. Pokud při tom citoval z Úmluvy o právech dítěte, učinil tak, aby zdůraznil, že zájem dítěte je hlediskem, které nelze pustit ze zřetele. V návaznosti na to ostatně citoval i z judikatury Nejvyššího správního soudu. Zdejší soud na této pasáži neshledává cokoli nepřezkoumatelného. Podstatné argumenty k otázce přiměřenosti formuloval již správní orgán I. stupně, s nímž se následně žalovaný ztotožnil, a to přesto, že žalobkyně má nezletilé děti. Tuto skutečnost bylo třeba vzít v potaz, což žalovaný zdůraznil.
18. Nesouhlas žalobkyně s výsledkem posouzení přiměřenosti nelze zaměňovat za to, že snad správní orgány některé relevantní faktory pominuly. Tak tomu není, neboť správní orgány se zabývaly situací v rodině s důrazem na to, že zde jsou nezletilé děti, což je také v podstatě jediné téma řešeného žalobního bodu. Podstatu skutečností popisovaných v žalobě správní orgány znaly a při svém posouzení z ní vycházely. Nebyly přitom povinny vypisovat veškerá kritéria uvedená v § 174a zákona o pobytu cizinců. Správní orgány vyšly z toho, že jejich rozhodnutí nepochybně představují zásah do života žalobkyně a její rodiny, což popsaly. To však samo o sobě neznamená, že jde o zásah nepřiměřený. Správní orgány uvedly, že cizinci nemají automatické právo pobytu v ČR, a popsaly legitimní účel právní úpravy dokládání úhrnného měsíčního příjmu rodiny. Rozdíl mezi vypočtenou částkou, která za dané situace měla být doložena, a skutečně doloženým úhrnným měsíčním příjmem byl v této věci výrazný. Napadeným rozhodnutím pouze není prodlouženo stávající pobytové oprávnění žalobkyně, nijak se jím však nevylučuje budoucí zisk jejího dalšího pobytového oprávnění.
19. Pokud správní orgány poukázaly na existenci moderních technologií, které mohou v dnešní době zprostředkovat kontakt na dálku, nepopíraly tím citelnost zásahu do života rodiny, ani neměly za to, že tato forma komunikace plnohodnotně nahrazuje osobní kontakt. Pouze konstatovaly možnost jistého zmírnění negativního dopadu případného dočasného odloučení členů rodiny. K němu však nemusí nutně dojít. Je věcí zejména žalobkyně a jejího manžela, aby svůj budoucí rodinný život s dětmi uspořádali, třeba i skrze (dočasný) návrat do země původu, jejímiž občany všichni členové rodiny jsou. Skutečnost, že pro ně napadené rozhodnutí představuje v tomto ohledu komplikaci, která se může promítnout i do oblasti podnikání manžela žalobkyně, je nepochybná. Stejně tak je však nepochybné, že žalobkyně nesplnila zákonné předpoklady (doložení dostatečného příjmu) pro prodloužení jejího pobytového oprávnění. Doložený příjem rodiny je cca o třetinu nižší než by měl dle výpočtu správních orgánů být. Nelze tedy hovořit o marginální odchylce od zákonného požadavku, která by musela ustoupit zásahu do života rodiny. Situace rodiny je s ohledem na stávající

ukotvení v ČR, které žalobkyně popisuje, zkomplikovaná, důvod této komplikace však neleží na straně ČR, nýbrž žalobkyně.

20. Situaci rodiny žalobkyně, byť ji lze lidsky pochopit, nepovažuje ani soud za natolik mimořádnou, aby v daném případě odůvodnila závěr o nepřiměřenosti rozhodnutí. Žalobkyni nebylo zrušeno existující pobytové oprávnění. Nebylo jí pouze uděleno pobytové oprávnění na další období. Žalobkyně (i její rodina) musela předem vědět, že bude muset za účelem vyhovění její žádosti dostat zákonným kritériím. Také tato skutečnost přispívá k jistému zmírnění intenzity zásahu, který napadené rozhodnutí představuje. Soud tedy nepovažuje napadené rozhodnutí za nezákonné ani pokud jde o posouzení přiměřenosti jeho dopadů do soukromého a rodinného života žalobkyně.
21. Z uvedených důvodů vyhodnotil soud žalobní námitky jako nedůvodné a žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
22. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., podle něhož má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V souzeném případě měl úspěch žalovaný správní orgán, jemuž žádné náklady nad rámec jeho běžné činnosti nevznikly. Soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
23. Protože osobám zúčastněným na řízení soud neuložil v řízení žádné povinnosti a současně neshledal žádné důvody hodné zvláštního zřetele, vyslovil v souladu s § 60 odst. 5 s. ř. s., že se osobám zúčastněným na řízení právo na náhradu nákladů řízení nepřiznává.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Liberec 27. února 2026

Mgr. Zdeněk Macháček
samosoudce